

продълженъето на горѣприведената пѣсенчица за примѣръ на
ямбическы стихове (гл. стран. 58):

Ахъ! розы нацвѣтъли
Съсь китны цвѣтове
И славен запѣли
Съ най-сладкы гласове.

Звѣздытъ на небето,
Вечернята луна
Въ горытъ и полето

Раздавать свѣтлина;

Пѣкъ азъ въ уединенье,

Самичакъ въ тъмнина,

Съ едно въображенье

Въ печална тишина, —

.

в) Обращенье къмъ другытъ срѣщамы у Пушкина —
Къ клеветникамъ Россіи:

« Очемъ шумите вы, народные витіи?

За чемъ анаѳемой грозите вы Россіи?

Что возмутило васъ? »

И въ неиздаденытъ еще стихове, писаны по подражаніе на
първытъ — *Къмъ Бѣмарскытъ клеветницы*; ето тѣхното
начало:

Що закрытъхте, тронове Митрополитскы?

Що зашумтъхте, пастыри Византійскы?

Защо ли сте така станѣли,

Или защото са пробуди въ насъ народень духъ

— за това ли?

Подобно и въ стихотвореніето Н. Огарѣва на текстъ:
Симъ побѣдиши!

« Мой другъ, твой голосъ молодой,

Отводитъ душу, сердце грѣеть,